

avskyelige tvillingene, sa Kristiane, nå skal vi holde dommelag for dette imorgen.

— Jeg visste godt at det var galt, sa Anne Katrine, da hun og Else var blitt alene.

— Hvorfor ville du være med da? spurte Else.

Anne Kristine svarte ikke, men hun leste ikke i testamentet sitt den kvelden.

Ole Sand skriver et brev

Da frøken Lybæk neste morgen var ferdig med andakten, holdt hun følgende tale:

— Jeg har hørt hva som hendte i går kveld, og dere må ikke tro at jeg vil nekte dere en liten glede, nekte dere å ha det morsomt.

Men at dere skal gjøre det hemmelig kan jeg ikke godta.

— Vær åpne! Bort med alt dette hemmelighetskremmeriet! Det setter flekker på karakteren. Skjuler du små ting som barn, så skjuler du store ting som voksen. Ikke si det! Ikke si det! er rust på blankt stål.

— Vi er alle forskjellige, noen faller det lett å være åpne, andre har det vanskelig. Det er heller ikke det jeg mener når jeg snakker om i hemmelighetskremmeri. Jeg mener dette at eder glede og moro for oss voksne og gamle.

— Vekk med dette!

— Snakk ut om alt! Vi gamle vil fryde oss og

leve opp igjen vår barndom, og dere barn ville ikke tape på det. Tro meg, når jeg sier det!

De følte alle igjen den overbevisende makten i frøken Lybæks ord, og da Else ble igjen alene med de andre, sa hun:

— Frøken Lybæk er knakende kjekk, dere. Og det syntes de alle, hver på sitt vis.

— Morgenen etter, da Else skulle ha på seg høyre støvelen sin, fant hun et sammenbrettet, rosenrødt papir liggende nede i den. Det var til og med skrevet med rødt blekk og inneholdt følgende:

Rosenrød,
Så deilig og så søt.
Den yndigste blant blomster små,
Som øyet kan falle på,
Du smiler og du ler,
Jeg på deg ser,
Snart står jeg for din mor i bønn
Vil du vara min,
SÅ er jag din.

Ole Sand
16 år og to måneder gammel.

— Ha ha, hi hi, dette har Hervor gjort, lo Else. Hør her Anne Katrine, hør hva Hervor har satt sammen.

— Jeg tror det er Ole Sand selv som har skrevet det jeg, sa Anne Katrine.

— Er du fra vettet, sa Else, nei nå må du gi deg!

Anne Katrine var forresten så rar og stille, slik hun alltid pleide. Hun interesserte seg ikke det spor for det merkelige brevet, og hadde ingen lyst til å snakke om det.

Stor jubel vakte det rosenrøde papiret hos Hervor. Hun korset seg på halsen og nektet bestemt for at det var henne som hadde skrevet, og da måtte Else tro henne.

Else gikk gjennom hele raden av de som muligens kunne skrevet verset.

Kunne det være Marena? Nei, hun våget ikke å gjøre noe sånt, tenkte Else.

Dina? Det lille mæhæ — langt ifra — henne er det ikke.

Jutta? Nei, hun har ikke fantasi til sånt. Og Kristiane — hun hadde ledd så godt og vært så nysgjerrig etter å se lappen. Henne var det nok

ikke. Men nå hadde lille Else det — Olava kokke, hun var synderen.

Hun stormet inn i kjøkkenet, hvor Olava og Ole Sand satt og drakk morgenkaffe.

— Å, du fæle Olava, som legger sånt i støvelen min. Else foldet den mystiske skrivelsen ut foran Olavas dobbelthakede ansikt.

— Hi hi, lo Olava, frierbrev til deg, Else. Så utspekulert er jeg ikke. Jeg kan ikke finne på noe sånt, nydelig er det, med rim og allting —. Jeg ville blitt helt vill jeg, Ole Sand, hvis noen skrev noe sånt til meg. Se her gutt —.

Da reiste Ole Sand seg og styrtet på dør som en rakett.

Men Olava lo seg rent vekk:

— Der har hun ham — Ole er frieren. Juling skulle han ha.

Else var helt ulykkelig. Dette var kjedelig. Tenk, at det virkelig var Ole Sand som hadde skrevet direkte. Han kunne passe seg, for han var vel så rosenrød selv —.

Else var dypt fornærmet, jo mere hun tenkte over det. Det ulykksalige brevet tynget i lomme-

ne hennes hele formiddagen.

Hadde det enda bare vært for en tid siden, så hadde hun bare brent opp brevet og vært rasende. Men for det første så var det nå denne blekk-klatten og syresaltet hun ikke hadde snakket om, så var det eggedosislaget, og så denne talen frøken Lybæk holdt igår om hemmeligheter og alt det der.

Det var visst riktig av henne å vise frøken Lybæk Ole Sands brev, men det ville være så skrekkelig kjedelig. De andre hvisket og tisket, og til slutt tok Else en stor beslutning og banket på frøken Lybæks dør.

— Hva er det du vil Else? Frøken Lybæk vendte seg mot henne fra sitt store skrivebord.

Else klemte sin hånd fast om brevet:

— Det er bare det, at De sa at man skal fortelle alle ting, og så ville jeg bare si at jeg fant dette i støvelen min idag.

Frøken Lybæk satte brillene på, det lå et lite smil om munnen hennes, men det forsvant straks.

— Har Ole Sand skrevet dette?

Else nikket med hodet.

— Det var riktig av deg at du viste meg dette, Else.

Else forsto at besøket var over. Hun var så lettet da hun kom ut at hun hoppet ned alle verandatrappens fem trinn i et eneste hopp. Det var nok sant som frøken Lyæk sa, det var best ikke å ha hemmeligheter.

Hun hadde lyst til å jule Ole Sand grundig opp!

Om kvelden fikk de sånn i forbifarten vite at Ole Sand var reist for godt, og at gamle Søren Busund oppe fra Plassen skulle være visergutt i sommer.

Dagen etter oppdaget Hervor og Else på stalldøren en lapp, skrevet med blyant:

— Til E.B. jeg tilgir alt. Ole Sand.
Seksten år og tre måneder gammel.

Så lo de så de ramlet ned i den store grøfta bak stabburet og ble liggende der lenge.

Marena

En måneskinnskveld gikk Else og Marena tur. De gikk opp på en høyde, hvor skogen åpnet seg, og de så utover de vide markene, som lå drømmende i måneskinn.

— Jeg har lest i en bok at måneskinn bringer lengsel, sa Marena.

— Jasså, sa Else, det har jeg aldri merket. Jeg synes i`grunnen at måneskinn er ganske trist.

— Ja, men lengsel er jo også trist, sa Marena.

— Ja, kanskje, Else hadde ikke tenkt så nøye over det.

Marena begynte å legge ut om alle sine følelser, og litt etter litt ble Else svært interessert.

Marena snakket om kjærlighet, som om hun hadde gjennomgått all verdens smerte.

— Ulykkelig kjærlighet er også deilig, sa Marena drømmende ut i måneskinnet.